

Bekentenissen

Inhoud

Hard tegen hart	7
De kleine verrader	13
Zelfmoord	19
Spinnijdig	25
Halloween	31
De wraak	37
De biechtstoel	43
Ik ga in vrede	49
Die lieve mevrouw Andersen	53
Overstappen	63
Eindelijk	77
Mijn tweede ik	89
Eindschot	99
“Beken!”	103
Spelletjes met zus	111
Blinde woede	119
Hoe we zussen werden	127
“Zijt gij in gemoede overtuigd?”	133

Bekentenissen

Hugo Renaerts

Hard tegen hart

De politie stond voor een raadsel. Niemand begreep er iets van. Een natuurlijke dood. En dan dat masker... Ik ben waarschijnlijk de enige die het kan begrijpen, die me kan voorstellen hoe het allemaal gegaan is. Ik zeg niet dat het zo gelopen is, maar ik zie geen andere mogelijkheid en u zult het met me eens zijn als...

Ohooo, wacht even.

Keep it cool man.

Als ik nu bij het begin zou beginnen, is het voor jullie beter te volgen.

Waar is het begin?

Ik moet u eerst de twee hoofdpersonen voorstellen. Daar is in de eerste plaats mijn vriend Karel. Een goeie jongen, die Karel. Altijd een uitstekend student geweest met een mooie toekomst als ingenieur. Die moderne brug over de Mazel, dat is een ontwerp van hem. En het Essenchmuseum, dat is ook van hem. En hij werkte aan het project voor die nieuwe woonwijk aan de oever van de Weller, waar vroeger die oude papierfabrieken stonden.

Tot men die hartkwaal vaststelde en hij het veel rustiger moest gaan doen.

Rustiger? Voor iemand met hersens zoals Karel is het niet eenvoudig om rustig te blijven, maar hij deed zijn best. Hij huurde een flatje in een rustige buitenbuurt met weinig verkeer, nadat hij zich eerst op de hoogte had gesteld van de 'kwaliteit' van de burens, zoals hij het noemde. Nee, er speelde niemand piano of percussie, er liepen geen dronkaards rond, er blaften geen honden, er was weinig verkeer. Beneden een oudere dame, de hospita laat ons zeggen, de eigenares van het gebouw, die de hele dag borduurde en in het weekend bezoek kreeg van haar volwassen kinderen en boven hem een oudere eenzame heer. Kon het rustiger? Natuurlijk niet. Ideaal!

Hij trok zich daar terug met zijn boeken en zijn computer en begon aan een rustig leven. De minste opwinding zou zijn dood kunnen betekenen, had de specialist gezegd. Hij vermeed dus zoveel mogelijk contact met de buitenwereld en las weinig kranten, want in kranten staat altijd wel iets om je druk over te maken.

Op zijn veertigste was Karel dus genoodzaakt om gelukkig te zijn met een rustig leventje en hij slaagde er ook in om dat te zijn.

Tenminste, hij slaagde er bijna in.

Zijn bovenbuur, een heer van ver in de tachtig, was ook een hartlijder, die het kalm aan diende te doen.

Dus dat schepte als het ware een band. Maar hij bezocht die bovenbuur niet zo vaak. Die man was veel te onrustig, kon geen minuut stil zitten, liep van zijn bed naar de keuken, van de keuken naar de tafel, van tafel naar bed, van bed naar de keuken, enzovoort. Dat zou helemaal niet erg zijn en het zou helemaal niet storen als niet...

Als niet... als die man geen stok nodig had gehad om op te steunen.

Karel verdroeg het in het begin. In het begin.

Boven zijn hoofd altijd hetzelfde ritme.

Tok tok tok tok tok

Altijd in hetzelfde ritme.

Maar na een week, vertelde hij me, begon het hem toch te irriteren.

Ze zeggen dat je went aan een monotoon geluid, dat je het op de duur niet meer hoort, maar dat is flauwe kul.

Hij bleef het horen.

Tok tok tok tok tok

Een mens kan zich beginnen opwinden over zo'n geluid. Karel begon zich op te winden. Hij kon zich moeilijker concentreren op zijn boeken. Hij werd voortdurend afgeleid. Van 's morgens acht uur tot 's avonds elf uur, want die bovenbuurman ging laat naar bed.

De hele dag door.

Tok tok tok tok tok

Karel, die het meende met dat rustig leven, vanwege die hartkwaal, ging om tien uur naar bed, maar hij kon onmogelijk de slaap vatten.

Nog een uur lang hoorde hij dat vervelende getik boven zijn hoofd.

Hij ging praten met die man, maar die lachte alleen maar en schudde het hoofd. Karel beseftte dat die kerel niet meer helemaal bij zijn verstand was. Hij begreep helemaal niet wat Karel bedoelde. Hij ging ook niet meer buiten. De hospita bracht hem dagelijks zijn eten en hij betaalde en zette zijn rondwandeling door de flat verder. Karel begreep niet waarheen hij altijd ging. Kon hij niet eens een uurtje gewoon stil zitten. Maar dat zat er niet in. Oh, nee, wandelen.

Tok tok tok tok

En voor Karel zat er niet anders op dan het te ondergaan. Iedere ochtend, iedere middag, iedere nacht.

Tok tok tok tok

Geleidelijk maakte de angst zich van Karel meester. Hij voelde dat hij zich enorm begon op te winden. Dat hij niet meer durfde gaan lezen, niet meer durfde gaan surfen op internet, dat hij steeds afgeleid werd door dat constante getik boven zijn hoofd.

Hij begon me meer en meer op te zoeken, zette zich in de sofa en ik voelde dat hij allerlei gespreksonderwerpen zocht om zo lang mogelijk bij mij te blijven, om niet terug te moeten naar het geluid van die stok.

Ik vroeg het hem eerlijk. Hij zuchtte zwaar.

“Weet je Eddie. Ik hou het echt niet meer uit. Eergisteren voelde ik het. Als het zo verder gaat, dan krijg ik beslist een hartaanval. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik háát die stok. Ik háát die kerel.”

Ik stelde hem voor om te verhuizen, maar hij schudde mistroostig het hoofd. Waar vind ik nog zo'n ideale rustige buurt, zei hij. Alles is volmaakt. Alles is perfect. Alleen hij... hij en zijn stok.

Een week later kwam hij weer bij me. Gejaagd, zwaar hijgend. Het was hem te veel geworden. Zijn hart zou het begeven. Paradoxaal, niet. Die andere hartlijder boven hem was stukken ouder, stond al met één been in het graf, was niet meer bij zijn verstand, het enige wat hij nog op deze wereld deed was een jongere hartlijder eerder het graf insturen dan hijzelf. Karel hield het niet meer uit en hij kwam met een ontzettend idee. Hij had al enkele dagen de neiging gehad om naar boven te lopen en die kerel de schedel in te slaan of met een mes de keel over te snijden. Maar wat dan? De gevangenis in.

Ik trachtte hem zo goed mogelijk van dat idee af te helpen, wees hem op de gevolgen, stelde hem nog een keer voor om te verhuizen, maar Karel was erg overstuur. Ik voelde dat het zo niet langer kon, dat een dezer dagen de stress te groot zou worden, dat hij domme dingen zou gaan doen. Ik stelde hem zelfs voor bij me in te trekken, maar hij weigerde.

De volgende keer was hij iets rustiger. Hij had een plan. Hij legde het me uit. Hij zou die kerel vermoorden, maar door hem een natuurlijke dood te bezorgen. Die oude vent was ook hartlijder. Stel je voor dat hij hem zodanig aan het schrikken maakte dat die een hartaanval kreeg. De dokters zouden alleen maar een natuurlijke dood kunnen vaststellen. En wat was er verloren aan die zonderling? Drie maanden of een jaar korter leven, als je dat leven kon noemen.

De hele dag als een zombie over en weer van hier naar daar met die stok. Gewoon om niets te doen. Alleen maar over en weer.

Tok tok tok tok tok

De politie, zoals ik al zei, stond voor een raadsel. Niemand begreep het. Alleen ik. Ik was er niet bij, maar ik kan me precies voorstellen wat er gebeurd moet zijn. Alsof ik het met mijn eigen ogen gezien had. Ja, ik kan het me voor de geest roepen, maar ik had besloten het allemaal voor mezelf te houden. Voor de politie moet het een raadsel blijven en voor de pers ook. Een raadsel, gehuld in geheimzinnigheid. Behalve voor mij.

Wat is er gebeurd? Niet zo moeilijk voor te stellen. Hij wou de oude man zo heftig laten schrikken zodat hij een hartaanval zou krijgen. Dus wat deed Karel? Hij ging naar een winkel voor carnaval en feestartikelen en kocht dat afschuwelijke masker. Ik zag de foto in de krant. Een groen gezicht, gekloven wenkbrauwen, scherpe neus met wratten, opgeblazen wangen, lang sluik strooien haar, dikke wenkbrauwen. Persoonlijk vind ik dat ze dat soort maskers moesten verbieden. Het is té. Je schrikt al als je het in de etalage ziet hangen.

Dus kan ik me best voorstellen hoe het allemaal gelopen is. Karel zette 's nachts dat masker op, nam zijn staaflamp en begaf zich naar boven. De deur van zijn bovenbuurman was nooit op slot, want de hospita bracht hem immers het eten. Voorzichtig opende hij die deur. Zijn plan was uitstekend. Hij zou naar het bed lopen, de man wakker schudden en als die de ogen opende zou hij van onderen het licht op zijn masker laten schijnen en een gegrom of iets dergelijks uiten en als die kerel dát overleefde met zijn zwakke hart, zou hij alles overleven. Eventueel kon Karel het altijd als een grap afdoen.

Alles zou volgens plan verlopen zijn, maar de kerel was al dood. Het moet een vreselijke doodstrijd geweest zijn. Hij moet het gevoeld hebben, moet nog getracht hebben recht te komen, nog geprobeerd hebben om te roepen. Zij wijd opengesperde, uitpuilende ogen, zijn vertrokken gezicht, zijn verrotte tanden uit de wijd geopende mond, de vele rimpels in zijn gezicht die het een uitzicht van perkament gaven, het moet bijna even angstwekkend geweest zijn dan het masker van Karel, misschien nog angstwekkender, want het was écht.

Wat Karel bedoeld had voor de oude heer, overkwam hem zelf.

Ik begrijp dat de politie voor een raadsel stond. Twee keer een natuurlijke dood van hartlijders. Samen. Midden in de nacht. En een van die twee had een afschuwelijk masker voor. De oudste overleed enkele uren eerder dan de ander, stelden de artsen die de lijkschouwing deden vast.

Maar hoe had alles zo kunnen gebeuren?

En waarom dat masker?

Raadselachtig.

Maar ik, ik kan het me inbeelden, alsof ik er zelf bij was geweest.

De kleine verrader

Ik geloof in het perfecte alibi.

Ik ben er zeker van dat het perfecte alibi bestaat.

Ik h ad het perfecte alibi.

Waarom ik dan toch de doodstraf kreeg?

Ik zal het u proberen in detail uit te leggen.

Maar laat ik u eerst even de situatie schetsen. Ik ben 19 jaar, zoon van rijke ouders. Ze hebben altijd het beste met me voor gehad.

Correctie. Ze hebben me altijd willen dwingen om te doen wat ze d achten dat het beste voor me was. Zoals alle ouders.

Ja, ja, ontken het maar niet. Zoals  alle ouders. Studeren! Iets gaan betekenen in het leven. Iemand worden waar men naar opkijkt.

Werken! Om zich later fier op de borst te slaan: kijk eens wat er van hem geworden is, dank zij ons. Ben je ons nu niet dankbaar?

Werken!

Werken? Met meer dan twee miljoen dollar als erfenis in het vooruitzicht?

Wie geld heeft moet het laten rollen en iemand anders voor zich laten werken. Het was dus een hele opluchting toen ze zich te pletter reden tegen die brugpijler.

Meer dan twee miljoen dollar knalden tegen die brugpijler naar mij toe... dacht ik.

Maar de smeerlappen hadden een testament gemaakt. De broer van mijn vader zou het geld beheren tot ik dertig was en... lach nu niet... 'tot de jaren van verstand was gekomen om niet roekeloos met geld om te springen'.

Waarom hadden ze dat testament gemaakt? Wisten ze dan dat ze zich te pletter zouden rijden? Natuurlijk niet. Het was een voorzorg. Voor ongeval.

Wat voor een land is dit waarin zo'n testament mogelijk is?

Ik kreeg alleen van die oom van me een kleine toelage om de maand door te komen, precies zoals in dat rotestament stond. Hoe ik ook smeekte, de gangster wou geen dollar meer per maand geven. Ik moest maar werken voor geld dat ik toch maar uitgaf aan drank en vrouwen, zei hij.

Ja, en dan? Mag niet iedereen met zijn geld doen wat hij wil?

En het idee om me van die lastpost te bevrijden kwam niet stilaan bij me op. Het was er ineens. Oom Jerry dood en voor Dave meer dan twee miljoen dollar. Plus nog dat van oom Jerry zelf, ook niet mals, want die leefde als een duitenkliever.

Maar meteen kwamen ook de bedenkingen. Wie zou als hoofdverdachte worden aanzien?

Ik natuurlijk!

We leefden in een klein dorp, nauwelijks een paar honderd inwoners en geen enkele van die inwoners had een reden om oom Jerry te vermoorden. Vreemdelingen kwamen er nauwelijks.

Nee, alles zou in mijn richting wijzen en zoals de politie nu over middelen beschikt, zouden ze me na een half uur plat hebben met allerlei bewijzen.

Een huurmoordenaar, zegt u?

Kom, ik zei u al dat we in een klein dorp woonden en een vreemdeling zou meteen opvallen en bovendien, als die kerel gepakt werd en doorsloeg, was ik ook de pineut.

Bovendien moeten die kerels op voorhand betaald worden en dat geld had ik niet.

Dus ik moest het zelf doen en na een tijdje zette ik het uit mijn hoofd.

Totdat ik begon na te denken over een alibi. Maar als het een heel opvallend alibi was, zou dat ook verdenking wekken.

Tot ineens... ik had het gevonden en ik begon het uit te werken.

Het perfecte alibi!

We hadden maar één gevangenis, naast het politiekantoor, waar twee agenten de dienst uitmaakten en voor zover ik wist werd er nooit gebruik gemaakt van die gevangenis. Ja, één keer, herinner ik me, vele jaren geleden, toen een van de inwoners, ik weet niet meer wie, er een nacht in doorbracht omdat hij in een dronken bui een vrouw had lastig gevallen.

Wie zou er in zo'n dorp trouwens iets strafbaars doen, een dorp waar iedereen iedereen kende?

Wel, ik!

Maar met de nodige voorbereidingen. Ik woonde nog in het huis van mijn ouders en mijn vader had daar altijd een revolver en kogels. Voor ingeval, zei hij altijd. Hoe oud het ding was en waar hij het gekocht had, dat weet ik niet.